

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ :

Curtea de apel din Nîmes, s. I : F.... cu Ministerul Public, cu o adnotațiune de d. D. Alexandresco;

Tribunalul civil din Louviers : Champozon contra lui Saint-Amand, cu o observațiune de D. A.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Înalta Curte de Casație, s. I : Luța G. Urdăreanu și alții cu Aristița Al. Aman și Primăria Urbei Craiova;

Idem : Maria și M. G. Cantavara cu Primăria Urbei Buzău;

Idem : Lucreția Laffari cu Atanasie Florescu și Ministerul Cultelor;

Idem, s. II : N. M. Atanasulis cu Cleante H. Nicolaide și G. Mitzopol.

Tribunalul județului Fălciu : Costache Svichin și alții, dați judecăței pentru delict silvic.

Societatea Juridică Română, Statutele, procesul verbal și membrii fondatori.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE APPEL DIN NÎMES, SECȚIA I

Audiența de la 1 Decembrie 1899

Președenția D-lui FERMAND, Președinte

F... cu Ministerul public

Apel corecțional. — Formele apelului. — Scrisoare. — Telegraf — Telefon. — Validitate. — Art. 203 Pr. pen. (198 Pr. pen. rom.).

Nici o formă particulară nu este prevădută de art. 203 Pr. pen. (198 Pr. pen. rom.) pentru declarațiunea apelului. Contrar art. 417 Pr. pen. (417 Pr. pen. rom.) din acelaș Cod, relativ la recursul în casație, art. 203 (198 Pr. pen. rom.) nu prescrie ca declarația făcută de partea condamnată să fie subsemnată de ea și de grefier.

Această deosebire de text conduce a conchide că o declarație de apel verbală făcută grefierului, afară chiar de grefa tribunalului, ar fi validă, dacă grefierul a luat act de ea în termenul legal.

Transportarea părții apelante la grefă nefiind cerută de lege, de aici rezultă că declarația de apel adresată grefierului, fie prin o scrisoare, fie prin telegraf sau telefon, este valabilă. Nici un pericol nu există a admite asemenea moduri de procedare, legile penale fiind aplicabile atât aceluia care ar declara în mod fals un apel pentru altul prin telegraf sau telefon, cât și aceluia care ar face o declarație de apel falsă la însuș grefa tribunalului.

Curtea,

Asupra finei de neprimire a apelului făcut telegrafic de F... rădicată de Ministerul public; — Considerând că F... condamnat în mod contradictor la 22 Aprilie 1898 de către tribunalul corecțional din Alais la șase zile închisoare pentru abuz de încredere, a declarat telegrafic, în ziua de 2 Mai următor, la grefa tribunalului, intențiunea de a face apel prin telegrama următoare: «Grefier trib. Alais. Fac apel contra hotărîrei No. ... Mâni voi trece grefă. F...»;

Considerând că, în aceiaș zi, grefierul tribun., luând act de această declarație, a transcris suscitata telegramă în registrul său; Considerând că deși a doua zi F... n'a mai trecut pe la grefă, după cum făgăduisă, totuși nici o îndoială nu există asupra realității apelului interjectat de dînsul, întru cât, la 9 Iunie următor, el a solicitat un termen spre a'și susține apelul înaintea Curței; Considerând că, în asemenea împrejurări, Ministerul public cere ca apelul lui F... să fie declarat inadmisibil, întru cât, după lege, orîce declarație de apel trebuie să fie făcută la grefa de condamnatul în persoană sau de un procurator special; Considerând însă că art. 203 (198 Pr. pen. rom.) se mărginește a dice că dreptul de apel va fi pierdut «dacă nu s'a făcut declarațiunea de apel la grefa tribunalului care a dat sentința, în termenul cel mult de zece zile după pronunțarea ei»; că este cert după acest text că apelul nu poate să existe de cât sub îndoita condițiune ca el să fi fost declarat în cele zece zile și ca această declarație să rezulte din constatarea făcută de grefier în acelaș termen; — Considerând că, art. 203 (198 Pr. pen. rom.) nu prescrie nici o formă particulară pentru facerea acestei declarațiuni; — Că contrar art. 417 (417 C. pen. rom.) din acelaș Cod, relativ la recursul în casație, art. 203 (198 Pr. pen. rom.) nu cere ca declarația făcută de partea condamnată să fie semnată de această parte și de grefier; — Că această deosebire de text ne conduce a conchide că o declarație de apel verbală făcută grefierului, afară chiar din grefă, ar fi validă, dacă grefierul a luat act de ea în termenul legal; — Considerând că transportarea părții apelante la grefă nefiind prescrisă de lege, de aci rezultă că o declarație de apel adresată grefei prin mijloacele cele mai moderne ale telegrafului sau telefonului, este valabilă; Că nici un pericol nu se opune la admiterea unor asemenea moduri de procedare, întru cât legile penale sunt aplicabile aceluia care ar

fi declarat în mod fals apel pentru altul prin telegraf sau telefon, ca și acela care ar fi făcut o declarație de apel falsă la însuș grefa tribunalului; — Că afară de aceasta, decăderile sunt de drept strict și trebuie să rezultă din un text precis; Că, prin urmare, este loc de a se declara valid apelul telegrafic făcut de F....;

Pentru aceste motive, declară apelul valid, etc.

(Din *Pand. Périod.*, 1899, partea a 2-a, p. 236, 237).

Adnotațiune. — Toate chestiunile pe care le rezolvă Curtea de apel din Nîmes, prin decisiunea mai sus roprodusă, se pot înfățișa și la noi, art. 198 din Codul de procedură penală fiind reproducerea fidelă a textului corespunzător francez (art. 203 Pr. pen.), absolut fără nici o schimbare. Și mai înainte de toate, s'ar părea la prima vedere că apelul trebuie să fie considerat ca nul, dacă el n'a fost declarat *la grefa* tribunalului care a pronunțat sentința atacată, adică în însuș localul afectat la acest serviciu ⁽¹⁾.

S'a decis însă cu drept cuvânt că art. 198, când lovește de nulitate apelul în materie corecțională, de câte ori el n'a fost declarat la grefa tribunalului, în termenul fatal prescripției de lege, nu înțelege să prescrie, sub pedeapsă de nulitate, ca declarația să fie făcută în însuș localul afectat la serviciul grefei, ci cere numai ca actul constatator al apelului să fie primit în termenul prescripției de lege de ofițerul public competent; de unde rezultă că declarația de apel, în materie corecțională, poate să fie primită de grefier sau de ajutorul lui în închisoarea în care condamnatul se găsește deținut, și chiar aiurea:

«Considerând, dice Curtea de casație din Francia (2 Decembrie 1892), că Vo-van-tung, condamnat la șase luni închisoare pentru furt, de către tribunalul corecțional din Saïgon, a făcut în termenul legal apel contra acestei hotărîri; că actul constatator al acestui recurs, redactat în mod regulat și semnat de condamnat, a fost primit de ajutorul de grefă al tribunalului în închisoarea centrală în care condamnatul se afla deținut; că Curtea din Saïgon a respins însă apelul ca inadmisibil, întemeindu-se pe împrejurarea că, contrar art. 203 (198 Pr. pen. rom.), declarațiunea nu fusese făcută *la grefa* tribunalului;

«Considerând că art. 203 Pr. pen. lovind apelul de nulitate, de câte ori el n'a fost declarat în termenul legal la grefa tribunalului, nu înțelege a prescrie, sub pedeapsă de nulitate, ca declarația de apel să fie făcută în însuș chiar localul afectat la serviciul grefei tribunalului care a pronunțat hotărîrea; că el cere numai ca actul constatând acest recurs să fie făcut în termenul legal și să fie primit de ofițerul public competent; —

Considerând că, în specie, actul de apel întrunește aceste două condițiuni substanțiale; că, deci decizia venită în recurs a interpretat și aplicat în mod greșit art. 203 Pr. pen.; Pentru aceste motive, casează, etc.» ⁽²⁾.

Așa dar, rămâne bine stabilit că declarația de apel poate fi primită de funcționarul competent în afară de grefa tribunalului, destul este ca ea să fi fost adresată grefierului, singurul funcționar competent de a o primi și de a o înregistra.

Curtea noastră supremă a decis altă dată, chiar în secțiuni unite, că, în materie corecțională, apelul poate fi direct interjectat la Curte, sub cuvânt că indicațiunea locului unde trebuie să fie depus apelul nu este de cât o simplă facultate învoită de lege (?) ⁽³⁾; însă această soluție, asupra căreia însăși Inalta Curte a revenit, face necontestat o greșită interpretare a legii.

Transportarea părții apelante la grefa tribunalului nefiind deci necesară, de aici rezultă neapărat că declarația de apel adresată grefierului și primită de acest funcționar în termenul legal, fie că ea a fost redactată în forma unei scrisori, a unei telegrame, etc., este validă ⁽⁴⁾, dacă judecătorii fondului constată că scrisoarea sau telegrama emană cu adevărat de la însuș apelantul său de la imputernicitul său. Asupra acestui punct nu vedem nici o dificultate.

Curtea din Nîmes nu se mărginește însă a pune acest principiu, ci afirmă prin unul din considerentele sale că o declarație de apel *verbală* este suficientă, dacă grefierul a luat act despre ea în termenul legal, soluțiune admisă de curând și de Curtea noastră supremă ⁽⁵⁾. Orî, această soluție nu este, după părerea noastră, adevărată de cât în privința recursului în casație, și încă și în această privință, legiuitorul adaugă că declarațiunea trebuie să fie subsemnată de recurent, grefierul fiind dator a arăta cauza care l'a împiedicat de a subsemna (art. 417 Pr. pen.).

În privința apelului însă, legea presupune o *cerere scrisă*; dovadă la aceasta sunt art. 199, 200 Pr. pen., etc. ⁽⁶⁾.

Nu mai apelantul care nu știe a scrie va putea pune pe altul să semneze în locul lui declarația de apel, să pue el însuș degetul, sau să aplice

⁽²⁾ Vezi această decizie în *Pand. Périod.*, 1894, 1, p. 36.

⁽³⁾ Vezi Bulet. Cas., anul 1873 (Secțiuni-unite), p. 82 și Bulet. 1874 (S. II), p. 109.

⁽⁴⁾ Apelul făcut prin telefon n'ar fi însă valid, după părerea noastră, fiindcă este verbal.

⁽⁵⁾ Cas. rom. S-a II, 21 Sept. 1899. *Curierul Judiciar* No. 41 din 21 Noembrie 1899.

⁽⁶⁾ Cpr. C. Iași (decisie casată). *Dreptul* No. 58 din 23 Sept. 1899 și nota noastră.

⁽¹⁾ Cpr. Faustin Hélie, *Tr. de l'Instr. criminelle*, VI, 3016.

pe ea o pecete. Acestea ni se par adevăratele principii. Cu această rezervă și restricție, decizia Curței din Nîmes, mai sus reproducă, este juridică.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL CIVIL DIN LOUVIERS

Audiența de la 16 Iunie 1899

Președenția D-lui CHAUVERON, Președinte

Champozon contra lui Saint-Amand

Testament. — Ordinul de a se ucide caii testatorului. — Clausă lăcită.

Este lăcită și, ca atare, trebuie să fie adusă la îndeplinire, clausa unui testament prin care testatorul ordonă ca, în urma morții sale, caii săi de călărie să fie uciși.

Tribunalul,

Considerând că Champozon chiamă în judecată înaintea acestui tribunal pe Saint-Amand și cere: 1° ca tribunalul să ordone vîndarea cănilor și cailor rămași pe urma defunctului Iosef Lambert; 2° ca tribunalul să anuleze clausa din testamentele lui Lambert prin care acesta dispune ca cei doi cai ai săi de călărie Capote și Malibran să fie uciși;

Considerând că dacă, la prima vedere, s'ar părea că asemenea clausă trebuie să fie declarată nescrisă, totuși nici un motiv juridic nu se opune la executarea voinței testatorului manifestată în mod neîndoelnic și în două rînduri prin dispozițiile sale testamentare;

Considerând, în adevăr, că nici un text de lege nu oprește pe un proprietar de a ucide animalele ce-i aparțin, și că asemenea chestiune nu interesează în nimic ordinea publică și bunele moravuri;

Considerând, de altmîntrelea, că nici n'ar fi echitabil ca legatarul universal să se folosească de niște animale pe care testatorul le a exclus însuși din dispozițiile făcute în favoarea sa; Că deci, cererea lui Champozon este din acest punct de vedere inadmisibilă;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

Din Pand. Périod., anul 1900, partea II, p. 16.

Observațiune. — Riguros vorbind, clausa testamentară pe care a menținut-o tribun. din Louviers, orî cât de stranie și de originală ar părea, nu este cătuși de puțin contrară ordinei publice sau bunelor moravuri, fiindcă proprietarul are dreptul de viață și de moarte asupra animalelor sale, drept pe care, în timpurile primitive, el îl avea și asupra robilor. Țigani erau, în adevăr, puși în același rînd cu dobitoacele (vezi Cod. Caragea, art. 27, 30, partea III, capit. 16 și *Instît.*, § 3, III, 23, *De emptione et venditione*). Nici Codul Calimach (art. 27), nici Codul Caragea (art. 4, partea I, capit. VII) nu mai acordă însă stăpînului dreptul de viață și de moarte asupra robului său. — În cît privește efectele condițiilor imposibile sau ilicite dintr'un testa-

ment, cpr. Curtea din Iași, 23 Octombrie 1899, decizie publicată în *Dreptul*, No. 8 din 20 Ian. 1900. Vezi și autoritățile citate acolo în nota redacției.

D. A.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE, SECȚIA I.

Audiența de la 3 Martie 1900

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Luța G. Urdăreanu și alții cu Aristița Al. Aman și Primăria Urbei Craiova

Testament. — Dispozițiuni ce par contradictorii. — Îndoială asupra obiectului legat. — Interpretare și apreciere suverană a instanțelor de fond.

Instanțele de fond sunt în drept, în cas când dispozițiile și clausele unui testament par contradictorii sau când fac îndoială asupra obiectului legat, a stabili presupusa voință a testatorului combinând și conciliind între dîsele diferitele clause și dispozițiuni din testament, și hotărîrile lor în această privință, fie pentru a stabili că dispozițiunile relative la un legat sunt îndoioase, fie pentru a stabili care este obiectul ce testatorul a înțeles a lega, scapă censurii Curței de casație

Decisiunea 101/900. — Respins recursul făcut de Luța G. Urdăreanu și alții, contra decisiunii Curței de apel din Craiova No. 128/98, dată în proces cu Aristița Al. Aman și Primăria Urbei Craiova.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiuciu;

Pe d-nii avocați T. Maiorescu și M. D. Sipsom în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați Eugeni Stătescu, C. Boerescu și Th. Stelian în combaterea motivelor de casare;

Deliberând,

Asupra motivelor I, II și III de casare invocate:

I. «Testatoarele Alexandru Aman, dispunând de venitul averii sale imobiliare, în favoarea soției sale cât va trăi și tot de venitul averii sale imobiliare spre a se servi pantru tot-dea-una pentru clădirea și întreținerea unui spital cu 20 paturi în orașul Craiova».

«Curtea sub pretext de a interpreta sensul prin care testatorul, a exprimat manifest intențiunea sa, substituie voinței testatorului o altă voință și ajunge la straniu rezultat de a atribui două diferite sensuri aceluiași cuvinte cu care s'a exprimat același testator în același testament atât în favoarea spitalului, eludând ast-fel, și violând art. 803, Cod. civil».

II. «Curtea confundă usufructul unei averi imobiliare cu venitul acestei averi și cu ajutorul acestei confuziuni și a unei greșite interpretațiuni a art. 559 Cod. civil în mod arbitrar, dă comunei Craiova, în loc de venitul imobilelor legate de testator, însuși proprietatea

acestor imobile de care proprietate testatorul n'a înțeles a dispune.

«Ast-fel, Curtea sub pretext de a interpreta intențiunea testatorului a creat o dispozițiune neexistentă în testament și manifestă contra voinței testatorului».

III. «Curtea constatând în fapt bine sau rău că testatoarele a legat soției sale și spitalului, usufructul iar nu venitul imobilelor sale, era datoare a mărgini durată usufructului în privința spitalului la 30 ani, dar nu putea să deducă din acest fapt constatat alte consecințe, contrare cu dispozițiunile clar exprimate de legiuitor prin art. 559 Cod. civil pe care Curtea l'a violat».

Având în vedere, că prin acțiunea intentată de recurență, instanțele judecătorești erau chemate a interpreta testamentul defunctului A. Aman cu privire la obiectul legaturilor lăsate soției sale Aristița Aman și Comunei Craiova ;

Având în vedere în specie, că Curtea de apel, înălțură, ca fiind în contradicțiune cu celelalte clause și dispozițiuni din testament, atât interpretarea că testatorul n'a înțeles a lăsa soției sale și după moartea acesteia comunei Craiova de cât dreptul la veniturile averii imobiliare arătată în testament, precum și aceea că dânsul nu ar fi voit să lase nici soției sale, nici după moartea acesteia comunei Craiova de cât usufructul acelei averi ; precum în fine și interpretarea că testatoarele ar fi lăsat atât nuda proprietate cât și venitul acelei averi imobiliare soției sale cu condițiunea de a o conserva și a o remite comunei Craiova ;

Considerând că din momentul ce instanța de fond, luând în întregul lui conținutul acestui testament, constată că fie-care din aceste interpretări ce voia a se da dispozițiunii privitoare la obiectul legatului, era în contradicțiune cu celelalte clause și dispozițiuni din testament, rezultă învedereat că acea dispoziție era obscură și îndoioasă ;

Considerând că în acest cas, instanța de fond era în drept a stabili presupusa voință a testatorului combinând și conciliind în acest scop între dânsese diferitele clause și dispozițiuni din testament ; că din interpretarea dată în acest mod testamentului, stabilește că voința testatorului a fost de a lăsa soției sale usufructul acelei averi imobiliare, iar nuda proprietate și dar și usufructul după încetarea din viață a soției, comunei Craiova ;

Considerând că hotărîrea instanței de fond, fie pentru a constata că dispozițiunea relativă la obiectul legatului este îndoiasă, fie pentru a stabili în asemenea caz, obiectul ce testatoarele a înțeles a lega, scapă de sub controlul acestei Curți ;

Considerând că ast-fel fiind câte și trele aceste motive sunt nefondate.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 8 Martie 1900

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Consilier

Maria Cantavara și M. G. Cantavara cu Primăria Urbei Buzău

Mandat.—Primărie chemată în judecată.—Cestiunea de a se ști dacă există autorisația consiliului comunal pentru ca primăria să stea în judecată.—Aprecieri suverană a instanțelor de fond.

Nulitate.—Incapacitate.—Nulitate absolută.—Nulitate relativă.—Acte anulabile.—Cine poate cere nulitatea și în ce cas.—(Art. 207, 951 și 1157 Cod. civil).

1) *Cestiunea de a se ști dacă primăria unei comune a stat în mod valabil în judecată, adică cu sau fără autorisația consiliului comunal, este o cestiune de fapt de atributul suveran al instanțelor de fond.*

2) *Lipsa de capacitate, dupe principiile de drept cuprinse în art. 207, 951, 1157 și altele din Codul civil, neconstituind o nulitate absolută, ci numai relativă, actele făcute de un incapabil nu sunt radical neexistente ci numai anulabile, și nulitatea se poate invoca numai de cel incapabil și numai în cazul când actul făcut îi poate fi vătămător.*

Decisiunea 107/900. — Respingerea recursului făcut de Maria Cantavara și M. G. Cantavara, contra decisiunii Curței de apel București secția III-a cu No. 12/99, dată în proces cu Primăria Urbei Buzău.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiuciu ;

Pe d-l avocat D. Gianni în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat Iarca în combateri ;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat în următoarea cuprindere :

«Curtea de apel a comis un exces de putere și a violat art. 90 din legea comunală combinat cu art. 207, 931 și 1157 Cod. civil. În adevăr, este constatat că la prima instanță autorisațiunea dată Primarului de consiliul comunal era incompletă și neconformă cu legea, și de și Curtea a acordat un termen pentru a aduce autorisațiune însă autorisațiunea adusă, nu a fost de cât o explicațiune a primei autorisațiuni».

«Rău Curtea declară că numai incapabilii pot invoca lipsa de autorisațiune de oare-ce aceasta este de ordine publică, într'un conflict judecătorec, și lipsa de autorisațiune se poate invoca de oricine și mai ales de partea adversă interesată în proces până ce se va pronunța o hotărîre definitivă».

Considerând că cestiunea de a se ști dacă Primăria a stat în mod valabil în judecată, adică cu sau fără autorisația consiliului comunal fiind o cestiune cu totul de fapt, scapă controlului Curței de casațiune ;

Considerând că Curtea de apel constată în fapt că Primăria a fost autorizată în mod valabil de a intenta procesul de față și în contra Mariei Cantavara ;

În ceea ce privește partea a II-a a motivului de casare :

Considerând că lipsa de capacitate, după principiile de drept cuprinse în art. 207, 951, 1157 și altele din Cod. civil, neconstituind o nulitate absolută, ci numai relativă, actele făcute de un incapabil, nu sunt radical inexistente, ci numai anulabile și nulitatea se poate invoca numai de cel incapabil și numai în cazul când actul făcut îi poate fi vătămător ;

Considerând că ast-fel fiind și întru cât în specie, Curtea de fond constată că recurenta nu se găsea în situațiunea juridică, a unui incapabil care să se poată prevala de incapacitatea sa, apoi, cu drept cuvânt

a înlăturat ca neîntemeiată cererea ei, de a se respinge acțiunea intentată în contrăvî de către Primăria comunei Buzău, pe motiv de o pretinsă lipsă de autorizare a acesteia, din partea consiliului comunal, de a sta în judecată;

Că dar mijlocul de casare devenind neîntemeiat urmează a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

Audiența de la 8 Martie 1900

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Consilier

Lucreția Laffari cu Atanasie Florescu și Ministerul Cultelor

Casație. — Recurs făcut cu act de paupertate liberat pentru fond. — Neadmisibilitate. — Taxa întreită a recursului. — Când se poate depune. — (Art. 41 din legea timbrului din 1886).

Este neadmisibil recursul făcut cu un act de paupertate liberat părții pentru a se servi înaintea instanțelor de fond, și dacă la ziua fixată pentru judecarea recursului, partea numai este în termen de recurs, nu poate fi îngăduită să depună taxa întreită a recursului pentru a se putea judeca recursul său dacă nu se va constata că din eroare n'a plătit taxa recursului.

Decisiunea 106/900. — Respins ca inadmisibil recursul făcut de Lucreția Laffari contra sentinței tribunalului Tulcea No. 455/99, dată în proces cu Atanasie Florescu și Ministerul Cultelor.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Em. Culogiu din partea intimatului A. Florescu asupra incidentului de inadmisibilitatea recursului;

Pe d-l avocat A. Drăghici din partea recurenteî în combateri;

Deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului, pe motiv că este făcut fără plata taxei legale;

Considerând că certificatul de care se servă recurenta, pentru a susține că nu trebuie să plătească taxa cerută de legea timbrului în recursul de față, este eliberat de autoritatea comunală, numai pentru instanța de fond;

Că dar, recurenta nedovedind azi starea de scăpătăciune spre a putea fi scutită de plata taxei, urmează a se declara recursul neadmisibil, întru cât este expirat termenul de recurs, și întru cât nu se constată că din eroare n'a plătit-o, pentru că în acest cas, să i se poată acorda un termen, dacă ar cere, spre a o plăti, întreită, conform art. 41 din legea timbrului;

Că ast-fel fiind, urmează a se declara recursul neadmisibil;

Pentru aceste motive, Curtea, declară neadmisil recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 29 Februarie 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

N. M. Athanasulis cu Cleante H. Nicolaide și C. Mitzopolu

Interpretarea contractelor. — Mandat saŭ cesiune. — Apreciere suverană a instanțelor de fond.

Mandat. — Revocabilitate. — Clausă de nerevocabilitate.

1. *Instanțele de fond sunt suverane ca apreciind faptele și împrejurările cauzei, să stabilească dacă un contract intervenit între părți este un mandat saŭ o cesiune.*

2. *Mandantul poate să revoace mandatul când clauza de nerevocabilitate n'a fost prevăzută de părți.*

Decisiunea 49/900. — Respins recursul făcut de N. M. Athanasulis contra decisiiei Curței de apel din Galați, secția I No. 47/98, dată în proces cu Cleante H. Nicolaide și C. Mitzopolu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l președinte N. Mandrea;

Pe d-nii avocați Sipsom și P. Macri în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat P. Borș în combateri;

Deliberând,

Asupra mijloacelor de casare:

«Curtea de apel, constatând recunoașterea noastră că prețul cesiunei făcută nouă de Mitzopol a obligațiunei lui Nicolaide n'a fost de 6000 lei nici răspuns imediat după glăsuirea actului, și neținând seamă de declarația noastră concomitentă cum că prețul real de lei 3140 urmam a'l scădea, după realizarea obiectului cedat, din datoria lui Mitzopol către noi conchide; că, prețul fiind fictiv, și nesianos și deci cesiunea lipsită de cauză acesta nu poate constitui în realitate, față cu art. 966, 1295, 1303 Cod civil de cât un mandat revocabil pentru încasarea obiectului, de Nicolaide cedantului care a fost liber prin urmare de a dispune de acel obiect, în detrimentul nostru.

«Prin asemenea argumentare, Curtea a violat nedivisibilitatea mărturisirei (art. 1206) și a făcut o greșită aplicare a art. 966, 1295, 1303 Cod. civ., precum și a dispozițiunei art. 1552 Cod. civil, asupra revocabilității mandatului».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care se constată că Cleante Nicolaide a vândut lui C. Mitzopolu o cantitate de 5000 hectolitri porumb, pentru care a remis vînzătorului un avans de 3140 lei; că din porumbul vîndut neridicându-se de cumpărător de cât 2300 hect. pentru care se plătise prețul, acesta de și somat a ridica și restul porumbului n'a corespuns somațiunei;

Că în urma acesteia C. Mitzopolu a cedat lui N. M. Athanasulis drepturile ce resultaŭ din contractul încheiat cu Nicolaide căruia i se și notifică cesiunea; că în urma acestora Mitzopolu renunță printr'o transacțiune încheiată cu Nicolaide la ori-ce daune interese ar putea resulta pe temeiul contractului;

Că tribunalul sesizat de afacere admite acțiunea lui Nicolaide de a se resilia contractul de vînzare intervenit între el și Mitzopolu, iar pe de altă parte admite și acțiunea lui Athanasulis și obligă pe Nicolaide a'î plăti suma de 3140 lei cu dobînda pe baza cesiunei;

Având în vedere că Curtea de apel asupra apelului lui Nicolaide și Athanasulis, declară că cesiunea era numai aparentă, că Athanasulis nu era de cât mandatar al lui Mitzopolu care ca mandant a putut dispune de 3140 lei, cu a căruî încasare însărcinase pe Athanasulis și prin urmare acțiunea acestuia este neîntemeiată;

Considerând că Curtea de apel pentru a stabili natura contractului de mandat intervenit între Athanasulis și Mitzopolu, ține seamă de diferite fapte pe care le apreciază, între altele de însuși mărturiile lui Nicolaide și ale lui Athanasulis, apoi de împrejurările că prețul cesiunei n'a fost numărat cedentului cum se constată prin act și nici s'a operat descărcarea lui din sumele ce pretinde că ar fi avut să ia de la dînsul; că prin urmare, prețul nefiind serios Mitzopolu nu a înțeles să transmită drepturile contractului de produse în proprietatea lui Athanasulis și nici acesta să cumpere creanța;

Considerând că apreciind faptele și împrejurările cauzei spre a declara că ele ofer elementele contractului de mandat nu însă a contractului de cesiune, sub acest raport nu poate fi vorba de denaturare de con-

tract și decizia nu poate fi supusă censurei Curței de casație ;

Considerând că, dacă raporturile dintre Cleante și Athanasulis erau de mandat, mandantele putea să revoce mandatul și întru cât că asemenea clausă de nerevocabilitate nu fusese prevăzută de părți și întru cât nerevocabilitatea mandatului nu se discutase precum declară Curtea de apel, și care clausă lui Nicolaide nu poate fi opusă ;

Că așa fiind Athanasulis nu era în drept a reclama acei 3140 lei de la Nicolaide care încheiasă transacția cu Mitzopolu asupra acelei sume și în regulă ;

Considerând că, fiind vorba de apreciere de fapte și de interpretarea cuprinsului unei convenții de aceea mijloacele de casare nefiind fondate are a se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența de la 8 Martie 1900

Președenția D-lui ION M. GAVRILESCU, Judecător

Sentința penală No. 273.

Costache Svichiu și alții, dați în judecată pentru delict silvic

Delict silvic. — Locuitori învoiți de stat să ia lemne din pădurile statului pentru trebuințele casei lor. — Clausă prevăzută în contract prin care se prevede că la cas când ar face negoț cu acele lemne să fie pedepsiți conform Codului silvic. — Dacă este valabilă.

(Art. 9 și 11 din contractul prin care Ministerul Domeniilor învoeste locuitorii să ia lemne din pădurile statului, și art. 19 din Codul silvic).

De și este exact, în principiu, că prin contracte nu se pot crea între părți clauze penale privative de libertate la cas de abatere la vr'o dispozițiune din acele contracte, însă statul poate învoi locuitorii să ia lemne din pădurile sale numai pentru trebuințele casei lor, și să stipuleze că la cas de abatere, adică când s'ar constata că acele lemne, în loc să le întrebuințeze pentru casele lor, le-au vândut altora, dâșii să fie dați judecătii și pedepsiți conform art. 19 din Codul silvic, căci în asemenea cas de oare-ce existând o lege silvică, pe de o parte penalitățile sunt edictate de acea lege iar nu de învoiala intervenită între locuitori și stat, iar pe de altă parte chiar neexistând nici o dispozițiune penală în învoială, tot trebuie, în cas de abatere, să se aplice Codul silvic, de oare-ce contractul intervenit între locuitori și stat nu poate crea scutiri de urmărirea penale prevăzute de Codul silvic, de cât în anumite cazuri și în anumite moduri.

Tribunalul,

Având în vedere rechizitorul d-lui substituit precum și susținerile părților.

Considerând că Costache Svichiu, Ștefan Ciuntuc și Gavril Cristat fiind dați judecătii pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 19 din Cod. silvic, întru cât au contravenit disp. art. 9 din contractul intervenit între dâșii și Ministerul Domeniilor, contract legalizat la No. 5071/98 de Primăria com. Tătărăni, au fost condamnați de judele ocol. Huși la amendă și despăgubiri civile, făcând apel, dâșii cer achitarea, doi din ei pe motiv că lemnele ce le luase din pădurea statului, în adevărcă le-a vândut, dar aceasta a fost tot pentru trebuințele lor personale, iar al treilea

Gavril Cristat pe motiv că lemnele n'au fost vândute de dâșul, dar c'au fost aduse pentru trebuințele copilului său, ce se află în gazdă la o persoană din Huși ;

Având în vedere că și d-nul substituit prin concluziunile sale cere achitarea apelanților, dar pe motiv că pe baza unui contract nu se pot crea pedepse privative de libertate, și că ast-fel fiind apelanții nu pot fi condamnați, prin faptul că n'au respectat art. 9 din contractul întocmit între ei și Ministrul Domeniilor.

Asupra susținerilor apelanților Costache Svichiu și Ștefan Ciuntuc.

Având în vedere contractul intervenit între dâșii și Ministerul Domeniilor care e legalizat de Primăria com. Tătărăni sub No. 5071/98, prin care de și recunoaște dreptul acestor locuitori de a lua lemne din pădurea statului, însă prin art. 9 spune că le este interzis a face cu acele lemne comerț, sau ale da unei alte persoane ne învoită, iar prin art. 11 spune că în cas de abatere de la vre una din dispoziții, ce cuprinde, cei în culpă, să fie dați judecătii conf. Codului silvic ;

Considerând că faptul că acești apelanți au vândut lemnele ce le luase numai pentru trebuințele lor casnice, se dovedește pe deplin din propriile lor mărturisiri, întru cât dară acest lucru fiind un fapt de comerț și violând ast-fel art. 9 din contract, față de art. 11 din acel contract, constituind un delict silvic, cade sub disp. art. 19 Cod silvic ; iar în ce privește pe apelantul Gavril Cristat, în vedere că dâșul de și lemnele luate din pădure nu le-a vândut dar le-a dus la alte persoane unde se află copilul său în gazdă, și acea gazdă femeia Vasilca Arteni afirmă că el apelantul se învoie cu dâșna ca să i dea pe lângă altele și lemne pentru întreținerea copilului său, și întru cât dar acele lemne erau date gazdei în loc de o plată mai mare, din acest punct de vedere și faptul său constituie o abatere de la art. 9 din contract, față cu art. 11 din acel contract cade tot sub prevederile art. 19 din Cod silvic.

În ce privește concluziunile d-lui substituit.

Având în vedere că de și e exact în principiu, că prin contracte nu se pot crea între părți clauze penale privative de libertate în cas de abatere la vr'o dispozițiune din acele contracte ; totuși însă nefiind vorba de aceasta în specie, de oare ce existând o lege silvică, pe de o parte penalitățile sunt edictate de acea lege, iar nu de învoeala intervenită între apelanți și Ministerul Domeniilor, iar pe de alta că chiar ne existând nici o dispozițiune ca aceea art. 11 din aceea învoeală cu statul, încă trebuie să ne referim la legea silvică și să condamnăm pe apelanți, de oare-ce contractul intervenit între ei și Minister, de sigur că n'a putut crea scutiri de urmărire penală conf. legei silvice, de cât numai în anumite cazuri, și în anumite moduri, lăsând în picioare legea cu toate rigorile ei în toate cele-lalte dispozițiuni și mai ales de sigur atunci când ar deroga de la acea învoială ;

Având în vedere art. 9 din contractul dintre părți, prin care li se proiubește apelanților dreptul de a face comerț și da altora lemnele ce li s'au admis a lua din pădurea statului numai pentru trebuințele lor casnice precum și art. 11 din acel contract, după care abaterile se pedepsesc conform art. 19 din Codul silvic ; văzând însă că trib. găsește în favoarea lor și circumstanțe atenuante prevăzute de al. ult. de sub art. 60 Cod penal ;

Pentru aceste motive redactate de d-l supleant Gr. Vericeanu, în neunire cu concluziunile d-lui substituit

Hotărâște :

Admite apelul în parte, reformă și parte cartea de judecată No. 891/99 a judeului ocol. Huși și condamnă pe Costache Svichiu, Ștefan Ciuntuc și Gavril Cristat la câte 5 lei amendă în folosul statului oșebit a mai plăti statului câte doi lei cinci zeci bani despăgubiri.

(ss) Ion M. Gavrilescu, Grigore C. Vericeanu.

SOCIETATEA JURIDICĂ ROMÂNĂ

Societatea juridică Română din București constituindu-se în mod definitiv sub președinția Inaltului magistrat D. N. Mandrea President la Inalta Curte de Casație, ne facem o deosebită plăcere a publica statutele acestei Societăți îndemnând lumea juridică și în special pe D-nii Magistrați și Advocați din țară să adere la această Societate.

Scopul principal al Societății, este după cum reiese din statute, solidaritatea între toți oamenii de drept, precum și ridicarea nivelului cultural juridic în țară la noi, prin conferințe, discuțiuni și scrieri. Un scop mai depărtat este de a stabili o solidaritate intelectuală și cu lumea juridică din țările civilizate după glob; de a face cunoscute lumii juridice, monumentele atât de meritorii ce s'au creat până azi și se vor crea în viitor, în materie de drept, fie pe cale de jurisprudență fie pe cale de doctrină. Iată acum și statutele:

STATUTELE

SOCIETĂȚII JURIDICE ROMÂNE

Art. 1. Se înființează o Societate juridică cu sediul în București sub denumirea «Societatea juridică Română».

Art. 2. Scopul societății e: a/ de a înlesni membrilor Societății, posibilitatea întrunirii pentru întreținerea de relații între ei, în scopul ridicării nivelului intelectual;

b/ de a contribui la răspândirea cunoștințelor în sfera științelor de drept și de stat, prin o bibliotecă, prin publicarea unei reviste, prin ținerea de conferințe fie în întrunirile Societății, fie în congrese și ce se vor ține la epoce hotărâte;

c/ de a acorda premii pentru lucrări însemnate din sfera acelor științe;

d/ de a ajuta pe membrii, cari vor fi contribuit deosebit în condițiile unui regulament ce se va elabora.

Art. 3. Membrii Societății cari au reședința în București, vor plăti o cotisație lunară cel puțin de 5 lei, iar acei cu reședința afară de București, vor plăti o cotisație lunară de cel puțin 2 lei;

Membrul care nu va plăti cotisația sease luni va fi considerat exclus de drept.

Obligația plății de cotisație va înceta când va plăti: membrul cu reședința în București lei 500, iar membrul cu reședința afară din București lei 200.

Art. 4. Membrii Societății se admit după propunerea unui Societar de către comitetul de administrație.

Spre a fi admis membru se cere a avea titlu în științele de drept sau de stat, sau a se fi distins prin lucrări în sfera acelor științe, sau a fi ocupat și a se fi distins în funcții înalte.

În urma admiterii acei cu reședința în București vor plăti taxa de 20 lei, acei cu reședința în afară de București vor plăti taxa de 10 lei, taxe ce sunt obligatorii și pentru membrii fondatori.

Art. 5. Comitetul se compune dintr'un Președinte, din două vice-președinți și din 12 membrii.

Toți aceștia se vor alege întâia oară pe patru ani, dintre membrii fondatori, — iar în urmă pe doi ani numai dintre membrii Societății admiși cari au plătit cotisațiile cel puțin doi ani.

Președintele, Vice-președinții și membrii vor putea fi realeși.

Art. 6. Însărcinările de Casier, de Secretar și de Bibliotecar se vor îndeplini gratuit de către unii din membrii comitetului, și fiind trebuință se vor alege titulari sau auxiliari pentru acele însărcinări dintre membrii Societății.

Art. 7. Președintele comitetului reprezintă Societatea, convoacă comitetul și execută hotărârile Comitetului.

Art. 8. Comitetul de administrație greează întereșele Societății;

Ea măsură pentru îndeplinirea scopurilor Societății;

Face regulamentele de administrație interioară; la măsură imperioase pentru oprirea oră cărui joc de noroc în localul Societății;

Alege în funcțiile de Secretar, Casier și Bibliotecar;

Alege membrii onorifici;

Hotărăște cumpărarea cărților și publicațiilor diverse, hotărăște cumpărarea și vânzarea de imobile și primirea de daruri și legături;

Fixează epoca ținerei de ședințe și de congrese precum și ordinea de zi;

Hotărăște condițiile de publicare a unei reviste;

Organizează serate în localul Societății în care vor participa și familiile Societarilor;

Se pronunță asupra ajutoarelor ce ar fi a se da unor membri după stabilirea și împlinirea condițiilor prescise printr'un regulament;

Hotărăște cheltueile, verifică și încheie socotelile anului expirat, hotărăște budgetul și darea de seamă ce are a se face pentru fie-care an, către adunarea generală a membrilor.

Pentru luarea unei decizii din partea comitetului se cere prezența a nouă membrii.

Art. 9. Darea de seamă asupra situației Societății și budgetul pe anul viitor se vor comunica fie cărui membru, cu reședința în București sau afară de București, cu opt zile înaintea întrunirii adunării generale.

Art. 10. Adunarea generală a tuturor membrilor Societății, se întrunește pe fie-care an în a doua Duminică după anul nou, în localul Societății sau în localul desemnat.

Ea aprobă socotelile prezentate și votează budgetul.

Alege membrii comitetului conform art. 5. — Ea hotărăște asupra propunerilor aduse la cunoștința membrilor cu opt zile înainte de întrunire.

Art. 11. Nu vor putea lua parte la adunare generală de cât membrii cari au fost admiși ca membri de sease luni.

Art. 12. Pentru validitatea întrunirii adunării generale se cere înștiințarea fie-cărui membru, cu reședința în București sau afară de București, cu opt zile înainte de întrunire și cel puțin majoritatea Societarilor din București. Neputându-se constitui adunarea, ea se va întruni peste 8 zile, și va hotări, ori care ar fi numărul membrilor.

Votul în adunarea generală va fi secret.

Art. 13. Statutele Societății nu se vor putea modifica de cât de adunarea generală.

Art. 14. Pentru validitatea întrunirii adunării generale în scop de a se modifica statutele, sau a se disolva Societatea se cere prezența a cel puțin 3/4 din membrii Societății cu reședința în București,

Art. 15. In cas de disolvare a Societății averea se va distribui bibliotecelor Tribunalului și Curților.

Art. 16. După constituirea și funcționarea Societății se va cere recunoașterea Societății ca persoană juridică.

Urmează semnăturile membrilor fondatori care se găsesc trecute și al finele procesului-verbal ce urmează.

PROCES VERBAL

Astăzi 2 Febr. 1900 subscriși membrii fondatori ai Societății Juridice Române, după ce am votat și semnat statutele acestei societăți, după cum constată procesul verbal încheiat pe originalul statut, urmând a alege un consiliu de administrație compus din un Președinte, doi Vice-Președinți și 12 membri, care să administreze și să reprezinte interesele societății;

S'a proclamat ales prin aclamațiune consiliul compus din persoanele:

Președinte al societății D-l N. Mandrea, Președinte la Inalta Curte de Casație.

Vice-Președinți: D-l C. G. Disescu, Ministru al Justiției și D-l Gr. Lahovari, Președinte la Inalta Curte de Casație.

Membrii:

D-l Arion C. C., avocat, deputat

» Brătianu Basile, avocat

» Boambă I., avocat

» Comșa N. D., avocat.

» Manolescu R. C., Președinte la Curtea de apel din București

» Missir Petre, profesor la facultatea de drept din Iași, avocat, senator

» Mavrodin D., Președinte la Tribunalul Ilfov

D-l Nacu C., profesor la facultatea de drept din București, avocat, fost Ministru.

» Niculescu Oscar, Prim-Președinte la Trib. Ilfov

» Porumbaru Em., avocat, fost Ministru

» Păltineanu Barbu, avocat

» Stelian Toma, profesor la facultatea de drept din București, avocat.

D-l Disescu în câte va cuvinte motivează necesitatea constituirei unei asemenea societăți; arată importantul rol ce ea trebuie să-l aibă și mulțumește călduros adunare pentru distinsa onoare ce-i face de a-l i alege ca vice președinte în comitet, dar roagă să fie scuzat că nu poate accepta nedispunând de timp, din cauza multiplelor sale ocupațiuni. Recomandă a fi ales în locul D-sale pe D-l Porumbaru care este sigur că va primi această demnitate.

D-l Disescu declară că în calitatea de membru al baroului avocaților de Ilfov, D-sa personal donează societății lei 300, și promite tot concursul său cât va fi Ministru, aceasta în toate privințele. Tot de o dată promite că în primul număr al revistei ce se va publica, va da spre publicare un articol asupra: *Separării puterilor*.

D-l Lahovari, mulțumește asemenea pentru onoarea ce i s'a făcut, pune înainte ocupațiile ce are, și propune a se alege în locul d. Athanasie Chivu, Președinte la Curtea de apel București care poate dispune de mai mult timp.

Cu toată stăruința adunării d-nii Disescu și Grigorie Lahovari persistând în demisiunile lor, adunarea cu multă părere de rău, silită fiind a primi acele demisiuni, a ales în locul d-lor pe d-nii Em. Porumbaru și Ath. Kivu, iar în locul d-lui Porum-

baru, ales vice președinte, după propunerea d-lui membru fondator Urlățeanu, avocat, s'a ales prin aclamațiune membru în comitet d. D. Giuvăru, membru la Curtea de Apel București.

După propunerea d-lui Președinte adunarea ia act de donațiunea d-lui Ministru Disescu și și exprimă mulțumirile sale.

Tot după propunerea d-sale se admite ca comitetul într-o ședință a sa să designeze pe membrii din comitet care vor îndeplini funcțiunile de casier și secretar.

De constatarea căroră s'a adresat prezentul proces verbal semnat de toți membri fondatori.

București 2 Februarie 1900

N. Mandrea, Gr. Lahovari, Președinți la Inalta Curte de Casație, D. Alexandrescu, Procuror General la Inalta Curte de Casație, Ștefan Stătescu, Procuror de secție la Casație, C. G. Disescu, Ministru al Justiției, Aurel Năcescu, Director la Ministerul de Justiție, Ath. C. Kivu, C. R. Manolescu, Președinti la Curtea de Apel din București, M. Gr. Ciocărdia, Procuror General la Curtea din București, A. Athanasovici, C. G. Dămboviceanu, D. Giuvăru, G. Flășlen, V. Bossy, Gr. Ștefănescu, Em. Anastasiu, Membrii la Curtea de Apel București, Oscar Niculescu, Prim-Președinte Trib. Ilfov, D. A. Mavrodin, C. Parascivescu, Președ. trib. Ilfov; C. C. Sărățeanu, Procuror la Curtea de Apel Iași, A. Nenoveanu, Prim Grefier la Curtea de Casație, Em. Miclescu, Prim Procuror al Trib. Ilfov, T. Popescu-Cudalbu, Ar. Alexandrescu, A. Procopiu, I. Vilagros, E. Oeconomu, Gr. Săvescu, C. Hamangiu, Al. Nicolau, T. Ciufflea, Gr. Calinescu, G. G. Mironescu, R. P. Voinescu, Virgiliu Alexandrescu, G. M. Vlasto, P. Negulescu, Ion T. Florescu, Ion Săvulescu, Magistrați Trib. Ilfov; C. C. Arion, M. Antonescu, Barbu Păltineanu, P. Stroescu, Locotenent Al. Teodorescu, Horia Rosetti, G. Urlățeanu, N. I. Flămânda, D. Iancovici, Scarlat Boroșnai, Emanoil Porumbaru, C. Radu, P. Borș, I. Borș, I. A. Filiti, N. Procopescu, C. Ștefănescu Priboi, D. A. Mandi, Em. M. Dan, N. Obreja, Eug. Costinescu, C. Cernescu, Gr. Cernescu, Em. Pantazi, D. Ne-nițescu, Adolf Ștern, G. T. Avenianu, C. A. Panaitescu, George Teclu, N. Mițescu, M. G. Valerian, Emil A. Frunzescu, C. Mille, Filip Gesticone, Em. Antonescu, C. G. Vernescu, M. D. Sipsom, C. M. Sipsom, M. M. Sipsom, I. G. Saita, N. G. Saita, I. Mitileneu, Barbu Catargi, N. A. Papadat, I. Boambă, I. N. Cesărescu, I. Rădoi, D. N. Comșa, Stavri Predescu, Victor Miclescu, Alex. Alexandrescu, T. Căpitanovici, C. Nacu, T. Stelian, P. Missir, C. Crupenschy, Al. Davidescu, D. Budișteanu, Petre Sfetcu, Al. Rioșeanu, N. Niculescu, Const. Broșteanu, N. Xenopol, S. Cihoschy, Gr. Maniu, C. Negri, Mișu Săulescu, Virgiliu Arion, Scarlat Arion, T. Ciocaneli, I. A. Ciulea, C. Lecca, C. I. Polyzu, N. Ath. Popovici, N. Basilescu, C. C. Anastasiu, N. Durma, avocați din București, I. Lupu Dichter, Dr. în drept, Prim redactor la ziarul Constituționalul; G. Nedelcu, Directorul Ministerului de Justiție, G. Slatineanu, D. Zamfirescu, Stelian Popescu, Șefi de birou la Ministerul de Justiție, Constantin Cociașu, Jean Berceanu, I. Negulescu, N. N. Ionescu, A. C. Savinescu, C. Cerchez, M. Daboianu și N. I. Badensky avocați din Brăila, G. Zotu, President trib. Constanța, C. Rădulescu, Jude Bălcești, M. Rădulescu și G. G. Orleanu, magistrat Focșani.

PUBLICAȚIE

Societate Juridică Română din București

Domnule Membru

Domnii membrii fondatori ai Societății Juridice sunt convoați a se întruni Luni 27 Martie cor., 8^{3/4} seara, str. Fântanei 30, spre a lua cunoștință de măsurile luate pentru începerea funcționării societății și pentru a alege un membru în comitet în locul D-lui V. Brătianu care n'a primit a fi membru.

Drept acea, vă rog, D-le Membru, a bine-voi, a lua parte la această întrunire.

Primiți, D-le Membru, încredințarea distinsei noastre considerațiuni.

Președinte, N. Mandrea

Secretar, D. N. Comșa